

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 542/2025-53

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], narodeného [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného JUDr. Emíliou Korčekovou, advokátkou, Malacká cesta 5680/2B, Pezinok, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV (predtým Okresného súdu Bratislava I) v konaní vedenom pod sp. zn. B1-10C/5/2017 a Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3Co/24/2022 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Mestského súdu Bratislava IV (predtým Okresného súdu Bratislava I) v konaní vedenom pod sp. zn. B1-10C/5/2017 (predtým sp. zn. 10C/5/2017) a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3Co/24/2022 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Krajskému súdu v Bratislave **p r i k a z u j e**, aby v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 3Co/70/2025 konal bez zbytočných prietahov.
3. Sťažovateľovi **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie **500 eur**, ktoré mu **j e** Krajský súd v Bratislave **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
4. Krajský v Bratislave **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **221,19 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyni sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Uznesením č. k. I. ÚS 542/2025-31 z 25. septembra 2025 ústavný súd prijal na ďalšie konanie v celom rozsahu ústavnú sťažnosť sťažovateľa doručенú 24. júla 2025, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a svojho práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Mestského súdu Bratislava IV (ďalej len „mestský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. B1-10C/5/2017 (ďalej aj „prvoinštančné konanie“) a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3Co/24/2022 (ďalej aj „odvolacie konanie“, spolu ďalej aj „napadnuté konanie“). Tiež žiada prikázať mestskému súdu a krajskému súdu v napadnutom konaní konať bez zbytočných prietáhov, priznať primerané finančné zadostučinenie 2 500 eur od každého zo súdov a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti sťažovateľa (v poradí jeho dvesto deväťdesiatej druhej, pozn.), jej príloh a ostatného spisového materiálu, ako aj vlastnej rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou doručенou 27. januára 2017 pôvodne príslušnému Okresnému súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) domáha náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej pri výkone úradnej moci 5 000 eur a náhrady trov konania proti žalovanej Slovenskej republike zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky v tzv. kompenzačnom konaní. Tvrdí, že nárok na odškodnenie mu vznikol v dôsledku neľudského a ponižujúceho zaobchádzania pri jeho eskorte (v tom čase bol väzobne stíhaný, pozn.) na pojednávanie 5. novembra 2014 konanom na Okresnom súde Bratislava V (konanie vedené pod sp. zn. 10C/61/2008, pozn.). Zdôrazňuje, že napadnuté konanie o náhradu nemajetkovej ujmy trvá viac ako 8 a pol roka, čo je z ústavnoprávneho hľadiska neprijateľné a neakceptovateľné. Opíšu chronologický priebeh napadnutého konania, upriamuje pozornosť ústavného súdu na to, že okresný súd rozsudkom sp. zn. 10C/5/2017 z 20. októbra 2021 jeho žalobu zamietol. Krajský súd rozhodol o podanom odvolaní sťažovateľa potvrdzujúcim rozsudkom sp. zn. 3Co/24/2022 z 31. januára 2023, proti ktorému sťažovateľ podal dovolanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 1Cdo/24/2024 z 28. mája 2025 rozsudok krajského súdu sp. zn. 3Co/24/2022 z 31. januára 2023 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Sťažovateľ 18. júla 2025 doplnil svoje odvolanie o nové skutočnosti a tvrdí, že krajský súd má v jeho veci rešpektovať rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) a rozsudok okresného súdu sp. zn. 10C/5/2017 z 20. októbra 2021 zrušiť. Poukazuje pritom na prípad premeny zákonnej väzby na nezákonnú (rozsudok ESLP z 13. 6. 2024 v prípade Cviková proti Slovenskej republike, pozn.), domnievajúc sa, že v jeho veci sú rovnaké okolnosti, keďže nekonaním a opomenutím sudcu okresného súdu (ktorý včas nerozhodol o námietke zaujatosti podanej sťažovateľom 2. septembra 2014, pozn.) sa sťažovateľova zákonná väzba zmenila od 2. septembra 2014 na nezákonnú.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ opakovane cituje početnú citáciu judikatúry ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva a upriamuje pozornosť na neprímeranú dĺžku napadnutého konania ako celku, ku ktorej sám svojim správaním neprispel. K vzniku zbytočných prietáhov podľa sťažovateľa došlo v dôsledku nečinnosti a neefektívnej činnosti mestského (predtým okresného) súdu v prvoinštančnom konaní a krajského súdu v odvolacom konaní. Zdôrazňujúc význam výsledku napadnutého konania, s poukazom na pretrvávajúci pocit právnej neistoty žiada priznať primerané finančné zadosťučinenie 2 500 eur od mestského súdu a 2 500 eur od krajského súdu.

III.

Vyjadrenie mestského súdu a krajského súdu a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie mestského súdu:

4. Mestský súd vo svojom vyjadrení sp. zn. 1SprV/526/2025 zo 14. augusta 2025 poukázal na prehľad procesných úkonov realizovaných po vyhlásení rozsudku súdom prvej inštancie sp. zn. 10C/5/2017 z 20. októbra 2021 napadnutého riadnym i mimoriadnym prostriedkom zo strany sťažovateľa. Po rozhodnutí najvyššieho súdu uznesením sp. zn. 1Cdo/24/2024 z 28. mája 2025, ktorým rozsudok odvolacieho súdu z 31. januára 2023 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, bol súdny spis vrátený mestskému súdu 26. júna 2025. Následne na základe pokynu príslušnej súdnej tajomníčky z 27. júna 2025 bolo uznesenie dovolacieho súdu doručované stranám sporu (4. júla 2025), právoplatnosť nadobudlo 18. júla 2025. E-mailom, súdu doručeným 18. júla 2025, sťažovateľ predložil súdu nové skutočnosti. Podanie označil ako doplnenie odvolania. E-mailové podanie doplnil listinne (poštou) 20. júla 2025. Iný úkon v súdnom spise nateraz nie je evidovaný, podľa vyjadrenia zákonného sudcu sa súdny spis pripravuje na predloženie krajskému súdu. V rámci zistených skutočností mestský súd nepovažuje ústavnú sťažnosť sťažovateľa za opodstatnenú, skôr za účelovo podanú, iniciovaná bola len týždeň po doručení rozhodnutia dovolacieho súdu.

4.1. Podaním sp. zn. 1SprV/526/2025 zo 7. októbra 2025 mestský súd oznámil, že súdny spis sp. zn. B1-10C/5/2017 bol 22. septembra 2025 predložený krajskému súdu v zmysle rozhodnutia, ktorým dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

III.2. Vyjadrenie krajského súdu:

5. Krajský súd sa vo vyjadrení sp. zn. 1SprV/251/2025 z 5. septembra 2025 stotožnil s vyjadrením predsedníčky senátu 3Co, ktorá zhrnula doterajší priebeh odvolacieho konania s tým, že najvyšší súd o podanom dovolaní sťažovateľa rozhodol zrušujúcim uznesením sp. zn. 1Cdo/24/2024 z 28. mája 2025. Vec sa tak opätovne vráti na konanie a rozhodnutie krajskému súdu, pričom dôvodom zrušenia rozsudku odvolacieho súdu bolo procesné pochybenie týkajúce sa upovedomenia žalobcu o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu. Odvolací súd síce 25. januára 2023 žalobcu elektronicky upovedomil o termíne verejného vyhlásenia rozhodnutia, keď jeho doručenie na žalobcom uvádzané e-mailové adresy dokončil, avšak vzhľadom na to,

že cieľový server neodoslal potvrdenie o jeho doručení (žalobcovi), najvyšší súd z toho dôvodil, že žalobca (sťažovateľ) sa nedozvedel a nevedel o termíne verejného vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu (pozri bod 10 odôvodnenia); inými žalobcom v dovolaní namietanými skutočnosťami sa najvyšší súd nezaoberal.

5.1. Pokiaľ ide o námietky sťažovateľa týkajúce sa vecnej stránky sporu, odvolací súd vo svojom rozsudku sp. zn. 3Co/24/2022 z 31. januára 2023 bližšie ozrejmil dôvody svojho rozhodnutia, zaoberajúc sa pritom pre vec podstatnou odvolacou argumentáciou žalobcu; na vyslovených záveroch a právnom posúdení veci, na ktoré sa odvoláva, naďalej zotrváva, zdôrazňujúc, že ich (ne)správnosť nebola predmetom prieskumu zo strany dovolacieho súdu.

5.2. Ak sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namietal zbytočné prietahy v konaní, dôvodiac jeho celkovou neefektívnosťou, t. j. zohľadňujúc celkovú dĺžku konania, odvolací súd nie je oprávnený vyjadrovať sa k priebehu konania na súde prvej inštancie. Vo vzťahu k odvolaciemu konaniu dodáva, že vec spolu s odvolaním proti rozsudku súdu prvej inštancie č. k. 10C/5/2017-234 z 20. októbra 2021 mu bola predložená 21. februára 2022 a bola jej pridelená sp. zn. 3Co/24/2022. Predsedníčka senátu 3Co pokynom z 25. januára 2023 nariadila oznámiť verejné vyhlásenie rozsudku podľa § 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) v spojení s § 378 ods. 1 CSP na úradnej tabuli, ako i na webovej stránke odvolacieho súdu s tým, že oznámenie o ňom bolo 25. januára 2023 zasielané i žalobcovi na ním uvádzané e-mailové adresy (č. l. 268), čo napokon deklaroval najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 1Cdo/24/2024. S poukazom na chronológiu procesných úkonov vyplývajúcich zo súdneho spisu najvyšší súd v označenom rozhodnutí však neuviedol a následne nezohľadnil, že i keď asistentke senátu bolo obratom oznámené, že cieľový server neodoslal potvrdenie o doručení na e-mailové adresy žalobcu (č. l. 269), ktoré však evidentne bolo vykonané (pozri slovné spojenie doručenie skupinám je dokončené), sťažovateľ na upovedomenie o verejnom vyhlásení rozsudku (uskutočnené o 10.53 h) reagoval, keď sa ešte v ten istý deň (25. januára 2023) o 11.07 h dopytoval, „akej sp. veci a na ktorom okresnom súde sa vec týka“ a „odkedy je táto vec na krajskom súde“ (č. l. 270); sťažovateľovi teda muselo byť oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku elektronicky doručené. Senát odvolacieho súdu 3Co rozhodol o odvolaní žalobcu rozsudkom 31. januára 2023, teda 11 mesiacov od napadnutia veci, a to vzhľadom na zaťaženosť v senáte, množstvo a skladbu spisov v súdnom oddelení 3Co (k 31. decembru 2022 spolu 138 nevybavených vecí, z toho referujúca sudkyňa 50 nevybavených vecí), ako i na spôsob ich vybavovania podľa poradia zodpovedajúceho prideleným číslam spisových značiek tak, ako boli podané na krajskom súde, zohľadňujúc veci, ktoré vyžadujú prednostné vybavenie, t. j. tie, ktoré podľa rozvrhu práce krajského súdu na rok 2023 bolo potrebné vybaviť s osobitnou, resp. výnimočnou rýchlosťou, a do tejto kategórie predmetná vec nepatrla.

5.3. Pokiaľ sťažovateľ v ústavnej sťažnosti poukazoval i na jeho podanie z 18. júla 2025, ktorého súčasťou bolo i jeho vyjadrenie k rozhodnutiu ESLP vo veci Cviková proti Slovensku z 13. júna 2024, toto predložil až po rozhodnutí odvolacieho súdu. S poukazom na uvedené krajský súd nepovažuje ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k rozhodnutiu a zvolenému postupu krajského súdu za dôvodnú, neopomenúc skutočnosť, že krajský súd sťažovateľovi riadne a preukázateľne oznámil dátum verejného vyhlásenia rozsudku.

5.4. Po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie krajský súd listom sp. zn. 1SprV/251/2025 z 3. októbra oznámil, že sa pridrižiava svojho pôvodného vyjadrenia z 5. septembra 2025 bez nutnosti jeho ďalšieho doplnenia.

III.3. Replika sťažovateľa:

6. Sťažovateľ, ktorého právnej zástupkyňi boli vyjadrenia súdov doručené 7. októbra 2025, repliku nepodal.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

7. Ústavný súd v tejto veci upustil od ústneho pojednávania, lebo na základe podaní účastníkov je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci [§ 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

8. Podstata námietok sťažovateľa v súvislosti s namietaným porušením jeho základných práv na súdnu ochranu a na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietahov a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote spočíva v konštatovaní nečinnosti všeobecných súdov s dôrazom na skutočnosť, že v čase podania tejto ústavnej sťažnosti nebolo o jeho žalobe právoplatne rozhodnuté ani po viac ako ôsmich rokoch.

9. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. K odstráneniu tohto stavu dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04). Porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov sa skúma s ohľadom na okolnosti prípadu z pohľadu (i) právnej a faktickej zložitosti veci, (ii) správania účastníka (sporovej strany) a (iii) postupu súdu (I. ÚS 41/02). Okrem toho sa prihliada aj na význam sporu pre sťažovateľa (II. ÚS 32/02).

10. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (aj čl. 38 ods. 2 listiny) osvojil judikatúru ESLP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, IV. ÚS 120/2018) a môžu byť ústavným súdom posudzované spoločne.

11. Predmetom konania pred všeobecným súdom je jedna z mnohých žalôb, ktoré sťažovateľ opakovane podáva proti Slovenskej republike (spravidla zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky) a domáha sa náhrady nemajetkovej ujmy za rôzne príkoria, ktorých sa voči nemu mali štátne orgány dopustiť, pričom v konečnom dôsledku sú tieto žaloby prevažne neúspešné. Konanie o náhrade nemajetkovej ujmy, resp. konanie o náhrade škody pri výkone verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v platnom znení patrí medzi bežnú agendu všeobecných súdov a najmä s ohľadom na ich obsah nie je daný žiadny rozumný dôvod, aby o nich súd nemohol v primeranej lehote rozhodnúť. V danej veci sťažovateľ podal svoju žalobu do 31. mája 2023 príslušnému okresnému súdu 27. januára 2017. Okresný súd sťažovateľovu

žalobu po viac ako štyroch rokoch zamietol rozsudkom sp. zn. 10C/5/2017 z 20. októbra 2021. Na odvolanie sťažovateľa krajský súd rozsudkom sp. zn. 3Co/24/2022 z 31. januára 2023 rozsudok okresného súdu potvrdil. Na dovolanie sťažovateľa najvyšší súd uznesením sp. zn. 1Cdo/24/2024 z 28. mája 2025 napadnutý rozsudok krajského súdu pre procesnú chybu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

12. Hoci sa z uvedených okolností veci javí, že v čase podania ústavnej sťažnosti bola už vec mimo rozhodovacej sféry mestského súdu aj krajského súdu, zrušením rozsudku krajského súdu a vrátením mu veci na ďalšie konanie sa právna neistota sťažovateľa obnovila. Súdny spis bol vrátený mestskému súdu 26. júna 2025 a po vykonaní príslušných procesných úkonov bol 22. septembra 2025 predložený na ďalšie konanie krajskému súdu. Takto potom ústavný súd vychádzal v danej veci z judikatúry ESLP, čo sa týka celkovej dĺžky konania, keď sťažovateľov spor trvá od roku 2017 a nateraz nie je právoplatne skončený.

13. Pri hodnotení kritéria, ako sa správal sťažovateľ v spore, v ktorom namieta prietahy, ústavný súd nemohol neprihliadnuť na sťažovateľovo čiastočné prispenie k zdĺhavejšiemu postupu súdu, keď niektoré jeho podania sa nejavia ako dostatočne jasné a z právne relevantného hľadiska zmysluplné vrátane jeho doplnení odvolania z júla 2025.

14. Zásadný pre posúdenie opodstatnenosti ústavnej sťažnosti bol neefektívny postup krajského súdu, keď pre jeho procesnú chybu došlo k zrušeniu odvolacieho rozsudku najvyšším súdom.

15. Ústavný súd vo vzťahu k postupu mestského súdu (pôvodne okresného súdu) i krajského súdu v napadnutom konaní konštatuje, že už zo samotnej dĺžky vedeného civilného sporu (v čase rozhodovania ústavného súdu celkovo v trvaní viac ako osem rokov) bez potreby podrobného skúmania možno vyvodiť, že vo veci konajúce súdy dostatočne nerešpektovali zásadu rýchlosti a efektívnosti súdneho konania a osobitne krajský súd spôsobil prietah, ktorý nie je z ústavnoprávneho hľadiska akceptovateľný.

16. Spor sťažovateľa nie je po viac ako 8 rokov právoplatne skončený, čím bolo nesporne zasiahnuté do jeho ústavne zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj jeho práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to mestským súdom ako právnym nástupcom okresného súdu vzhľadom na celkovú dĺžku konania, a krajským súdom vo vzťahu k jeho neefektívnemu procesnému postupu vedúcemu k zrušeniu jeho rozsudku (bod 1 výroku tohto nálezu).

17. K sťažovateľom namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ku ktorému malo dôjsť predovšetkým v dôsledku dĺžky napadnutého konania a ktoré sťažovateľ ani podrobnejšie neodôvodnil, ústavný súd opakovane poznamenáva, že v systematike ústavy sú primeraná celková dĺžka, rýchlosť a plynulosť súdneho konania obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a nie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. K vysloveniu porušenia základného práva na súdnu ochranu z týchto dôvodov s ohľadom na konkrétne okolnosti posudzovanej veci a nedostatok odôvodnenia ústavnej sťažnosti však nepristúpil (bod 5 výroku tohto nálezu).

18. Zároveň sa ústavný súd ani nezaoberal vecnou stránkou všeobecným súdom prejednávaného sporu, ktorú sťažovateľ v ústavnej sťažnosti tiež namietal, pretože táto nemá s predmetom konania pred ústavným súdom nijakú súvislosť a okrem toho ústavná sťažnosť osobitne v tejto časti napriek

kvalifikovanému právnomu zastúpeniu sťažovateľa advokátkou je v značnej miere formulovaná nejasne s opakovaním rovnakých častí textu a chýba jej adekvátne ústavnoprávne relevantná argumentácia.

V.

Príkaz konať a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

19. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd v napadnutom súdnom konaní konštatoval porušenie označeného základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj krajským súdom, ktorému bola vec v čase rozhodovania ústavného súdu vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, v súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde mu prikázal, aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov (bod 2 výroku nálezu), keď dotazom na krajskom súde zistil, že nové konanie sa u neho vedie pod sp. zn. 3Co/70/2025.

20. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti žiadal priznať primerané finančné zadosťučinenie 2 500 eur od každého zo súdov. Ústavný súd pri rozhodovaní o tomto návrhu sťažovateľa, vychádzajúc zo zásad spravodlivosti aplikovaných EŠLP (čl. 41 dohovoru) a berúc do úvahy charakter predmetu konania, obdobie obnovennej právnej neistoty sťažovateľa a všetky konkrétne okolnosti daného prípadu vrátane nejasnej a nie celkom prehľadnej sťažovateľovej sťažnostnej argumentácie, majú na pamäti, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je len zmiernenie ujmy pocitovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, nie získanie iného majetkového prospechu, považoval za primerané finančné zadosťučinenie priznanie 500 eur od krajského súdu podľa čl. 127 ods. 3 ústavy a § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde (bod 3 výroku tohto nálezu).

20.1. Vo zvyšnej časti, t. j. nad rámec priznaného finančného zadosťučinenia vo vzťahu ku krajskému súdu a vo vzťahu k mestskému súdu, v ktorého konaní od vrátenia spisu z najvyššieho súdu do jeho predloženia krajskému súdu (3 mesiace) za daných okolností nemohlo z jeho strany objektívne dôjsť k tvrdenému, resp. namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv a vyslovené porušenie v bode 1 výroku tohto nálezu sa týka len celkovej dĺžky konania, ústavnej sťažnosti nevyhovelo (bod 5 výroku tohto nálezu). K tomu záveru ústavný súd iba poznamenáva, že sťažovateľ sa v čase, keď sa vec nachádzala v rozhodovacej sfére okresného súdu a krajského súdu v prvom odvolacom konaní (t. j. v čase od roku 2017 do roku 2023), ochrany svojich práv nedomáhal.

VI.

Trovy konania

21. Ústavný súd z dôvodu iba čiastočného vyhovenia jeho ústavnej sťažnosti a pochybnostiam o jej koncipovaní advokátom priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania pred ústavným súdom – polovicu ním požadovanej sumy, t. j. zo 442,38 eur 221,19 eur (bod 4 výroku tohto nálezu).

22. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd zásadne vychádza z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Základná sadzba

odmeny za jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2025 je 371 eur a hodnota režijného paušálu je 14,84 eur, pričom sťažovateľovi vznikol nárok na náhradu trov konania za 2 úkony právnej služby uskutočnené v roku 2025 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie návrhu ústavnému súdu). Sťažovateľ žiadal priznať nešpecifikovanú sumu 442,38 eur (zrejme hodnota úkonu právnej služby a režijného paušálu za rok 2023), z čoho jedna polovica je 221,19 eur, na ktorej zaplataenie ústavný súd zaviazal krajský súd, keďže porušenie sťažovateľových práv bolo zistené najmä v jeho postupe.

23. V tejto súvislosti ústavný súd opakovane dáva do pozornosti, že dikcia § 73 zákona o ústavnom súde svojou štruktúrou (vzťah odseku 1 a 3) vytvára koncept, podľa ktorého účastník konania na ústavnom súde v zásade sám znáša trovy takeého konania a len v odôvodnených (i) prípadoch ústavný súd môže (ii) podľa výsledku konania uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania. Zákon o ústavnom súde nestavia právo na náhradu trov konania do nárokovateľnej polohy, ako je to v iných druhoch regulovaných právno-aplikačných procesov (napr. civilné sporové konanie, správne súdne konanie, exekučné konanie a ďalšie). Ústavný súd tak disponuje širokým priestorom na úvahu o tom, či vôbec priznať náhradu trov konania, a ak áno, v akom rozsahu (III. ÚS 209/2020, I. ÚS 238/2021 I. ÚS 114/2023, I. ÚS 100/2024, I. ÚS 46/2025, II. ÚS 203/2025).

24. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je mestský súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označenej v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. októbra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu